

forbrydelse, der har forbindelse til en politisk forbrydelse, eller en forbrydelse, der udspringer af politiske motiver.

Statutten for Den Internationale Straffedomstol indeholder ikke regler svarende til artikel 3 i den europæiske udleveringskonvention. Udlevering til domstolen kan således i praksis ikke nægtes med henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse. Det må således lægges til grund, at domstolen i kraft af sin sammensætning, procedureregler mv., vil have foretaget en vurdering af dette spørgsmål inden en eventuel beslutning om retsforfølgning. Hertil kommer, at udlevering sker til en international domstol og ikke til en stat, over for hvilken den politiske forbrydelse er begået.

8.1.4. Efter udleveringslovens § 7 må udlevering ikke finde sted, hvis det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Denne bestemmelse er ligeledes en følge af et dansk forbehold ved ratifikationen af udleveringskonventionen.

Ved afgørelsen af, om udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn, skal efter udleveringslovens forarbejder de særlige forhold, der taler imod udlevering, afvejnes imod den interesse, som den fremmede stat, navnlig under hensyn til lovovertrædelsens beskaffenhed og den tid, der er forløbet siden handlingens foretagelse, har i udleveringen.

Selv om den forbrydelse, der danner grundlag for udlevering til Den Internationale Straffedomstol, er af alvorlig karakter, ville det efter udleveringsloven ikke være udelukket at nægte udlevering for en tilsvarende forbrydelse af humanitære grunde. Det må imidlertid antages, at udlevering til domstolen ikke kan nægtes af lignende grunde. Som nævnt medfører domstolens beslutning om udlevering som udgangspunkt en ubetinget udleveringspligt, og det må formodes, at domstolen i forbindelse med anholdelsesbeslutningen har taget også det humanitære aspekt i betragtning.

8.1.5. Statuttens artikel 20, stk. 3, udelukker som udgangspunkt strafforfølgning ved Den Internationale Straffedomstol, såfremt sagen vedrører forhold, for hvilke den pågældende har været stillet for en anden domstol (negativ retskraft). Strafforfølgning udelukkes dog ikke, hvis den tidligere sag har haft til formål at beskytte den anklagede mod strafansvar for forbrydelser inden for Den Internationale Straffedomstols jurisdiktion eller i øvrigt ikke har været ført uafhængigt eller upartisk i henhold til folkerettens principper om retssikkerhed og på en måde, der efter omstændig-

hederne var uforenelig med en hensigt til at strafforfølge den pågældende. Artikel 89, stk. 2, forudsætter, at den endelige afgørelse af, hvorvidt den tidligere strafforfølgning har negativ retskraft, henhører under Den Internationale Straffedomstol.

Danmark vil derfor ikke kunne nægte at udlevere en person under henvisning til, at den pågældende her i landet er dømt eller frifundet for den samme (faktiske) handling, som udleveringsanmodningen angår, jf. herved udleveringslovens § 8, hvorefter udlevering skal nægtes, såfremt personen her i landet er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. I denne situation er der alene adgang til – som nærmere beskrevet i statuttens artikel 89, stk. 2 – at rette henvendelse til Den Internationale Straffedomstol med henblik på at opnå denne domstols stillingtagen til, om princippet om negativ retskraft i statuttens artikel 20, stk. 3, udelukker strafforfølgning ved Den Internationale Straffedomstol.

8.1.6. Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for (specialitetsprincippet).

Udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a-c, indeholder visse undtagelser fra denne regel. Således kan justitsministeren efter udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, jf. § 20, efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for. En sådan tilladelse kan kun meddeles, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter udleveringslovens regler.

Statuttens artikel 101, stk. 1, indeholder en bestemmelse, der svarer til udleveringslovens § 10, nr. 1, for så vidt angår yderligere strafforfølgning. Da statuttens artikel 81, stk. 3, litra c, bestemmer, at tiltalte skal løslades umiddelbart ved frifindelse og i øvrigt ikke indeholder bestemmelser om, at Den Internationale Straffedomstol kan udlevere den pågældende til tredjeland, svarer statuttens ordning vedrørende specialitetsprincippet således til udleveringslovens § 10, nr. 1.

Efter statuttens artikel 91, stk. 2, litra b, og 58, stk. 3, må det antages, at der i forbindelse med domstolens udleveringsanmodning foreligger en forholdsvis præcis beskrivelse af den eller de strafbare handlinger og de anvendelige straffebestemmelser, der efter statutten danner grundlag for udleveringen. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der efter udleverin-